

İŞÇİNİN SESİ**CEK - AL**

TKP'nin 5. Kongresi'nin toplanması için ÇAĞRI

TKP'nin aktif çoğunluğunun Marksçî-Leninci ideoloji çevresinde irade birliğinin temsil edildiği en yüksek platform olan TKP II. Leninciler Konferansı, TKP'nin 5. Kongresi'nin toplanmasını kararlaştırdı.

TKP, 1932'de toplanan 4. Kongresi'nden bu yana 49 yıldır Kongre toplanmamıştır. Böyle bir durumun dünya komünist hareketinde bir eşi yoktur. Bu yarım yüzyıllık süre boyunca parti likide edilmiş, yönetimi sürekliliğini koruyamamıştır. Bugün TKP'nin başındakiler, 1964'lere dek "TKP Dış Bürosu" adını kullanıyorlardı. Sonra, nasıl olduğu, hangi gerekçeye dayandığı açıklanmadan Yakup Demir, MK Birinci Sekreteri sıfatını kullanmaya başladı. Neyin ne olduğu belli olmayan bu dönem 1973'e dek sürdü. TKP yönetimi 1973'de çoktan meşruluğunu yitirmişti. Parti erimiş, yapısı dağılmıştı. Ortada tüzüğü, programı, hücreli olmayan bir "parti" duruyordu.

Böyle bir ortamda yapılan 24 Mayıs 1973 "Politik Büro" toplantısı ardından örgütsel canlanma başladı. Parti toparlanmaya geçti. Türkiye'nin ortamı partinin ayağa kalkması, devrime yürümesi için engin olanaklar açıyordu. Komünizme inançlı militanlar, bu gelişmeye ülkenin nesnel olanaklarının değerlendirilmesi açısından yaklaştılar. Partinin dar boğazdan çıkması, gerçek bir parti olması için, meşruluğunu çoktan yitirmiş olmasına karşın yönetime yoldaşça, iyi niyetle tutum aldılar. Öyleyse öyle olsun, öncesini unatalım, yani bir defter açalım dediler. Partinin gelişmesi için canla başla çalıştılar.

Ancak, 1973'de partiyi yönetme, 5. Kongre'yi toplama görevi emanet edilen yöneticiler bu görevlerini yerine getirmediler. Gerçek bir atılım niyetleselerdi, en kısa zamanda kongreye giderlerdi. Oysa onlar, yetkilerini, ilkesiz, ideolojik temele dayanmayan bir anlayışla kötüye kullandılar. 1973'de kendi yazdıkları ve uygulamaya koydukları, 1974'de parti örgütlerince onaylanan tüzüğü kendileri çiğnediler.

MK üyelerine "sen gel, sen git" başladı. Politik Büro kararıyla MK üyeleri Veli Dursun ve V. Demir

Yoldaşlar'ı MK'dan çıkardılar. MK Plenumu'nda savunma hakkı vermediler.

Partinin üçüncü en büyük örgütünü tümüyle "partiden attık" dediler. Bunu ne parti örgütüne, ne de üyelere bildirdiler. Partinin öteki örgütlerinden de *İşçinin Sesi*'nin ideolojik görüşlerini savunan birçok yöre ve il komitesini tasfiye ettiler. Tasfiyelere itirazlara yanıt verilmedi.

İdeolojik konular üzerinde görüş birliğine varmak için yoldaşça bir tartışmanın olanakları varken, zayıflıklarından Lenincilere kaba kuvvetle silahlı saldırılar düzenlediler. Parti üyesi İnanç Seçiş yoldaşımızı pusu kurarak katlettiler.

Ellerindeki radyo yayını olanaklarını kötüye kullandılar. Radyo yayınlarında Lenincilerin safında duran parti üyelerinin kimliklerini yayınladılar. İllegal birçok kadronun kimliğini Türkiye'de deşifre ettiler. İhbarcılık yaptılar. Kendilerine her karşı olana ajan polis kararı yaptırdılar. Böylece, tüzüğün "komünist morali çığneme" maddesini de bozdular.

Ancak karşılıklı güven temelinde bağlayıcı olabilen, henüz kongrede onaylanmamış geçici tüzüğe göre de kongre toplanmadılar. Eski geçici tüzüğün 37. maddesi, kongrenin her dört yılda bir toplanması gerektiğini, gizlilik zorlukları yüzünden MK'nın kongreyi erteleyebileceğini ya da öne alabileceğini, ancak kongrelerin arasının altı yılı geçemeyeceğini, bu süre geçerse, il komitelerinin kongrenin 6 ay içinde toplanmasını MK'dan isteyebileceklerini belirtmiştir. Bu süreler, "gizlilik zorlukları" olmadığı halde çoktan aşıldı. MK, 1979'da birçok il komitesinin kongrenin toplanmasını istemesini yanıtsız bıraktı. 1980 I. Leninciler Konferansı'nın Kongre çağrısı da yanıtsız kaldı. Bugüne kadar kongrenin toplanacağı üstüne il komitelerine hiçbir MK kararı iletilmemiş, kongre için hiçbir çalışmaya yapılmamıştır.

Böylece MK, kendi getirdiği geçici tüzüğe göre bile meşruluğunu bir kez daha yitirmiştir. Bugün artık MK'nın meşruluğu konusunda başka bir tutum almak, onların işçi sınıfına karşı işledik-

leri ihanetlere ortaklık etmek demek olur. Ayrıca, eski geçici tüzükte belirtilmiş süreler içinde kongresini toplanmayan il komiteleri de meşruluğunu yitirmiştir.

1932'den bu yana meşruluğunu defalarca yitiren yönetim, partiyi bir kez daha uçurumun eşiğine getirmiştir. Bir de 12 Eylül'ün bastırmasıyla kızışan fraksiyonlar savaşı nedeniyle yetkilerini hepten kullanamaz duruma düşmüştür. Elindeki geniş olanaklara karşın değil bir kongre, bir Konferans, bir MK Plenumu bile toplayamamaktadır. Bu kaçınıcı likidasyon sonucu, yönetimleri yaşamda geçerliliğini tümenden yitirmiştir.

Bugün partisini, sınıfını seven her komünistin görevi, en başta işçi sınıfımız önüsünü, TKP'yi, faşizmi devirmek, devrimi utkuya ulaştırmak görevlerine hazırlamak, bunun için de 5. Kongre'nin toplanması için elinden geleni yapmaktır. Bugün TKP'nin birliğini sağlamanın yolu, yarım yüzyıldır toplanmayan kongrenin toplanmasıdır.

Koşullar ne denli ağır olursa olsun, 5. Kongre'yi toplamak görevi yerine getirilecektir. 5. Kongre ile oportünizm tasfiye edilecek, TKP'nin Leninci birliği sağlanacaktır.

TKP II. Leninciler Konferansı, 5. Kongre'nin toplanmasıyla ilgili olarak şu noktaları karar altına alır:

1. Eski geçici tüzüğe göre görev yapan yönetim organlarının geçerlilikleri bitmiştir. Bu organların Politik Büro dahil hepsi atamayla gelmişler ve seçilmemişlerdir. Kendi yazdıkları, bir Kongre'de onaylanmamış, böylece geçici nitelikte olan eski tüzüğe göre bile meşruluklarını yitirmişlerdir.

2. Toplanacak 5. Kongre'ye kadar TKP'nin en üst organı TKP Eşgüdüm Komitesi'dir. Eşgüdüm Komitesi'nin birinci görevi, en kısa sürede 5. Kongre'yi toplamaktır.

3. Kongre, II. Leninciler Konferansı'nın kabul ettiği yeni geçici tüzük hükümleri uyarınca toplanacaktır. Eski geçici tüzük, yetki ve görev karmaşasının, çarpık bir demokratik merkeziyetçilik anlayışının, seçimlere ve kongrelere gerek görmeyen bir mantığın belgesidir. O tüzüğe göre kurulan yönetim organla-

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

ri sürekli olarak tüzüğü çiğnemişlerdir. Sonuç olarak yaşam eski geçici tüzüğü bugün aşmış, yadsımıştır. Konferans, TKP'nin eski geçici tüzüğünü tümüyle yürürlükten kaldırır.

Beşinci Kongre'ye dek, II. Leninciler Konferansı tarafından kabul edilen yeni geçici tüzük tüm parti üyeleri ve organları için bağlayıcıdır.

4. TKP II. Leninciler Konferansı, I. Konferans'ta parti programı tasarısını hazırlamak için seçilen komisyonu, çalışmalarını sonuçlandırıp, program tasarısını en kısa sürede Kongre Hazırlık Komisyonu'na vermekle görevlendirir.

5. Konferans, 5. Kongre'nin teknik hazırlıklarını yürütmekle görevli bir Kongre Hazırlık Komisyonu'nun seçilmesini kararlaştırır. Bu komisyon, Eşgüdüm Komitesi'ne bağlı olarak çalışacaktır.

Bu komisyon:

a) Beşinci Kongre'nin bugünkü koşullarda mümkün olan en güvenli biçimde toplanması için önlemler alır.

b) Yeni geçici tüzüğü, program taslağını ve örgütlerden gelecek önerileri tüm örgütlere yaymakla; tartışmaya açılan metinlerin, açık tartışmada çıkacak fikirlerin TKP'nin Merkez Organında yayınlanarak, tartışmanın yığınlar önünde yapılmasını sağlamakla görevlidir.

c) Tüm parti örgütlerini sınıf bilinçli işçileri bu tartışmaya aktif olarak katmakla görevlidir.

6. Eski geçici tüzük hükümlerine göre oluşturulmuş yönetim organları, ellerindeki parti belgelerini, parti arşivini en geç 6 ay içinde TKP Eşgüdüm Komitesi'ne teslim edeceklerdir. Bu, hem bu organların meşruluklarını yitirmeleri, hem de 5. Kongre'nin daha sağlıklı toplanabilmesi nedeniyle gereklidir.

7. Sözü edilen organlar en geç 6 ay içinde, ellerindeki parti mallarının ve kasasının dökümünü TKP Eşgüdüm Komitesi'ne teslim edeceklerdir. Eşgüdüm Komitesi parti mallarına ve kasasına el koymaya yetkilidir. Bu kararlara uymayan üye ve örgütler 5. Kongre'nin en verimli, en demokratik olarak toplanmasını engellemiş sayılarak sergilencek ve yeni geçici tüzük hükümlerine göre cezalandırılacaklardır.

8. TKP'nin 1977 Konferansı ile partiyi yönetmek görevi kendilerine emanet

edilenler 5. Kongre'ye gelip hesap vermek zorundadırlar. Kendilerine Kongre çağrısının yayınlanma tarihinden itibaren, bu konuda raporlarını hazırlamaları için 6 aylık bir süre tanınmıştır. Bu sürenin bitiminden önce raporlarını Kongre Hazırlık Komisyonu'na teslim edeceklerdir. Kendileri bu karara uymadıkları takdirde yeni geçici tüzük hükümleri uyarınca cezalandırılacaklardır.

9. TKP'nin il komiteleri, bu çağrının merkez yayın organımızda yayınlanma tarihinden itibaren 6 ay içinde yeni geçici tüzük hükümleri uyarınca il kongrelerini toplayacak, Eşgüdüm Komitesi'nin belirleyeceği delege oranına göre, 5. Kongre delegelerini seçeceklerdir.

10. Eşgüdüm Komitesi, 5. Kongre çağrısını devrimci kamuoyunda en geniş biçimde dağıtmakla görevlidir.

Türkiye Komünist Partisi üyeleri! Ancak oportünizmden arınmış, Leninci çizgiye oturmuş bir TKP ülkemizde devrimi yapabilir. Bu amaçla 5. Kongre için görev başına!

Oportünist yönetim klğinin tutumu nedeniyle aramızda yer almayan *partidışı komünistler!* Partiyeye girin. Oportünizme karşı örgütlü savaşa ve 5. Kongre çalışmalarına katılın!

TKP'nin eski oportünist yönetim klğinin sosyal şoven tutumu nedeniyle aramızda yer almayan *Kürt komünistleri!* Lenincilerle Türkiye Komünist Partisi'nde birleşin!

Oportünizm yıkılmadan burjuvazi yıkılmaz!

Geleceği TKP'miz kursun!

TKP'nin eski Merkez Komite üyelerine ve tasfiyeye uğramış tüm parti üyelerine duyuru

TKP yönetimine çöreklenmiş oportünistlerin 1932' den bu yana tasfiye ettikleri, "üyelikten düşürdük" dedikleri, burjuvazi safına geçmemiş, kendi özel yaşantısında erimemiş eski Merkez Komitesi üyeleri! TKP'nin 5. Kongresi'ne katılıp tüzüksel savunma hakkınızı kullanın. Bunun için TKP Eşgüdüm Komitesi'ne, ya da Kongre Hazırlık Komisyonu'na başvurun. Beşinci Kongre'de görüşlerini özgürce belirtmek, haksızlıkları gidermek, rapor, hesap vermek hakkınız ve görevinizdir.

Kırkdokuz yıl boyunca çeşitli haksızlıklarla parti üyeliğinden çıkarılan yoldaşlar! TKP'nin yeni geçici tüzüğü uyarınca, üyelik hakkınızın yenilenmesi için 5. Kongre'ye başvurabilirsiniz. Bunun için, yerel parti örgütlerine, Kongre Hazırlık Komisyonu'na, ya da Eşgüdüm Komitesi'ne durumunuzu bildirerek dileğinizi bu organlar yoluyla 5. Kongre'ye iletin.

TKP'nin 5. Kongresi, menşeviklerin 49 yıldır şekilsizleştirdikleri, kimin üye olup, kimin olmadığı kendilerinin bile bilmediği, başı sonu belli olmayan partimizi toparlayacak, ona çekidüzen verecektir.

Yaşasın 5. Kongre!

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

Yığın çalışması

I

TKP 1980 Leninciler Konferansı, devrimci durum koşullarında kadın, gençlik ve çeşitli kesimler arasında yapılması gereken çalışmayı belirlemiştir.

Bugün ülkemizde yeni bir durum vardır. Devrimci durum bastırıldı. Devrim ekonomik-toplumsal bunalım sürüyor. Ülkede ancak devrimle çözülebilir bir durum vardır.

Komünistler, halkı faşizmin ideolojik etkisinden korumak ve faşizme karşı örgütlemek için yığın çalışmasının bu dönemdeki sorunlarını iyi anlamak zorundadırlar.

Komünist Partisi, *siyasal tutumunu* ülke koşullarının bilimsel değerlendirmesine dayandırır. Yığın psikolojisine bağımlı kılmaz. Ancak *yığın çalışmasında* yığın psikolojisini önemle dikkate alır. Bunu yapmayan bir yığın çalışmasının başarılı olamayacağını bilir.

Halk yığınlarındaki günlük geri çekilmeyi önce düzenli duruma sokmak ve durdurmak giderek onları yeniden açık yığınsal savaşıma çekmek, onların somut ekonomik-siyasal istemlerinden kalkan ve bu istemleri faşist cuntanın devrimle yıkılmasına bağlayan bir yığın çalışmasıyla olanaklıdır. Bu, oportünistlerin yaptığı gibi siyasal tutumumuzun yığın psikolojisine bağımlı kılınması anlamına gelmez. "Cunta yıkılsın belgisi yanlış, iş, toprak, özgürlük belgisini yükseltmek gereklidir" görüşü, oportünist siyasetin bu dönemdeki anlatımıdır.

Yavan günlük çalışmayı faşist cuntanın devrimle yıkılması propagandasıyla birleştirmek, komünistlerin başarısının tek yoludur. Bu yol, bu çalışmaya uygun örgütlenmeyi de doğru anlamamızı gerektirir.

Herşeyden önce parti örgütünü güçlendirmek ve sıkı bir illegal örgütlenmeyi sağlamak zorundayız. Bu herşeyin temelidir. Partimizin çevresel (periferal) örgütlenmeleri olan muhabir guruplarını da güçlendirmeli ve daha iyi bir illegal çalışmaya sokmalıyız.

Partimizin yığın çalışmasındaki ikinci halka, illegal anti-faşist yığınsal savaş merkezleridir. Okullarda, mahallelerde, fabrikalarda, işyerlerinde, kırsal yerleşim birimlerinde faşist yönetime karşı her çeşit hoşnutsuzluğa, tepkiye öncülük ederek bu merkezleri kurmalı, ya da kurulması için yardımcı olmalıyız. Gerçek anti-faşistleri, faşizme karşı, devrim için savaşıma niyetli ve yetenekli

olanları toparlayacak, yığınların içine gömülü ve yığınlarla bağlı bu örgütler, komünistlerin yığın bağlarının geliştirilmesinde büyük öneme sahiptir. Her birimin ve ülkenin ekonomik-siyasal sorunlarını kendisine kalkış noktası yapan bu örgütler, siyasetten uzaklaşan, ya da tutunacak dalı kalmamış unsurları kazanmakta yakalanması gereken ana halkadır.

Partimizin yığın çalışmasının üçüncü halkası legal örgütlerdir. Yönetimde kimin olduğuna bakılmaksızın halk yığınlarının bulunduğu her örgütte komünistler çalışmak zorundadır. Yığınlar neredeyse biz de oradayız.

II

Faşist cunta geldiği andan başlayarak işçi sınıfımıza saldırdı, saldırıyor. Grevler kaldırıldı. Sendikalar kapatıldı. Tek tip sendikacılık dayatıldı. Toplu sözleşmeler oyuna dönüştürüldü. Kıdem tazminatları düşürüldü. Vergi yasasıyla vergiler azaltılmıyormuş gösterilerek daha fazla vergi yükü bindirildi. Binlerce öncü işçi işkencehanelere, zindanlara atıldı. Fabrikalar kışlaya çevrildi.

Faşist cunta, işçi sınıfının biricik gerçek savunucusu ve yol göstericisi komünistleri işçi sınıfına karşı göstermek istiyor. İzmir ayaklanmasının kışkırtma olduğundan, "teröristlerin ideolojik amaçlarına alet olan işçilerin grevleri yüzünden ekonominin çok zarar gördüğünden" dem vuruyor. Kemalci "sınıfsız, imtiyazsız tek bir kitleyiz" edebiyatına sarılıyor. Ancak, toplumda bu demagogilerden en az etkilenen kesim oluşuyla işçi sınıfımız Türkiye devrimindeki öncü tarihsel misyonunu gerçekleştirilmeye yetenekli olduğunu bir kez daha göstermektedir.

Karşı-devrimin başarısıyla sonuçlanan son yılların savaşımı işçi sınıfımıza oportünistlerin ve küçük burjuva devrimcilerinin içyüzünü göstermiştir. Cuntanın azgın saldırısı karşısında oportünistler teslim bayrağını çekmişler, küçük burjuva devrimci akımlar ise, hem bireysel terör yoluyla savaşıma zarar vermişler, hem kendilerini yeni duruma uyarlayamayarak kabuklarına çekilmişlerdir.

İşçi sınıfımız, devrimci durum süresince başa gürüşti. Özellikle sosyal demokrasi ve oportünizm tarafından bilinci bulandırıldı. Enerjisi yanlış kanallara akıtıldı, yoruldu ve yenildi.

Şimdi işçi sınıfını yalnız bırakmamak, toparlanmasına, geçmiş dönemin derslerini çıkarmasına yardım etmek, onu yeni ve daha dinç bir saldırıya hazırlamak komünistlerin görevidir.

III

Türkiye bir küçük burjuvalar denizidir. Kırsal alanlarda olduğu gibi kentlerde de yoğun bir yığın bulunmaktadır. Bürokrasi, aydınlar, endüstrideki ve ticaretteki küçük burjuvalar önemli bir nicelik oluşturmaktadır.

Bu kesimler kendi içinde farklılıklar taşımaktadır. Endüstri ve ticaretteki küçük burjuva kesimler tekelci burjuvaziye bağımlılıklarından, mülkiyet sahibi olmalarından dolayı geçmiş dönemde en az hareketli kesim olmuştur. Aydınlar ve bürokrasinin alt kesimleri ise daha hareketli ve işçi sınıfımıza daha yakın görünmüşlerdir.

Küçük burjuvazi devrimimizin temel sorunudur. İşçi sınıfı küçük burjuvaziyi kendi hegemonyasına kazanmadan devrimi gerçekleştiremez. Faşist cuntanın yönetime el koyduğu bugün de bu durum değişmemiştir.

Faşist cunta, küçük burjuvaziyi bürokrasinin, aydınların alt kesimlerini yoksullaştıran bir siyaset izliyor. Bürokrasinin orta ve üst kesimlerini koruyan vergi yasası, bu kesimleri açlığa itiyor. Memurların ve aydınların her türlü demokratik kazanımları, devlet denetimi dışındaki örgütlenme hakları yok edildi. Cunta, küçük burjuvaziyi, devlete bağımlı Esnaf ve Sanatkarlar Derneği, Şoförler Derneği, vb., örgütlerde kendisine taban yapmaya çalışıyor. Komünistler hem faşizmin bu örgütleri kendi amaçları uğrunda kullanmasına izin vermemek, hem bu kesim içinde var olan her çeşit legal olanaktan yararlanabilmek için bu örgütlerde ve tüketim kooperatiflerinde, terziler derneği gibi kuruluşlar içinde çalışmak zorundadırlar.

IV

Türkiye küçük burjuvazisinin büyük bölümü kırsal alanda yaşamakta ve çalışmaktadır.

Öndokuzuncu yüzyıldan bu yana sürmekte olan Prusya tipi kapitalistleşme, 1960'larda ülke ekonomisinde tekelilerin ağırlık kazanmasını, 1970'lerde de

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

finans-kapitalin egemenliğini getirdi. Aynı süreç tarımda da izlendi. 1950'lerde kapitalist gelişme yolunda bir patlama geçiren ülke tarımına asıl patlama 1960'larda geldi. O zamandan bu yana kırsal alanlar bir uçta tarım-tekellerinin, burjuvazisinin, bir uçta tarım proletaryasının ve arada dev gibi bir küçük üreticiler yığınının doğmasına tanık oldu. Kapitalizm kırsal alanlarda da egemenliğini tümüyle kurdu. Kapitalizm öncesi ilişkileri kendine uydurdu, böylece sömürsünü daha da şiddetlendirdi.

Bugün, Türkiye tarımında tekelleşme oldukça ilerlemiştir. Tarım tekellerinin başında Üretim Çiftlikleri ile, EBK, TMO vb., kurumlarıyla devlet gelmektedir. Prusya tipi kapitalistleşmenin bir sonucu olarak, eski toprak ağaları da tekelleri tarım burjuvazisi, finans-kapitalin bir parçası konumundadır. Bu *tarım tekelleri, küçük üretici yığınları kendilerine taban yapmaktadırlar.*

Doğrudan devlet eliyle, finans-kapitalin dolaylı yöntemleriyle, ya da tekeldışı tarım burjuvazisi tarafından kurulan çok sayıdaki kooperatif, küçük tarım üreticisinin haklarını savunan örgütler olarak gösterilmeye çalışılıyor. Gerçekte ise bu örgütlerin başını tutan tekeller ve devlet, küçük üreticileri kendilerine bağlayarak, üretimde verimliliği artırarak ve bunun sonuçlarını kendilerine yontarak zenginliklerine zenginlik katıyorlar. Tekellerle çok sayıda küçük üreticinin ortaklaşa yatırım yaptığı tarıma yönelik endüstri işletmeleri de aynı amaçla hizmet ediyor.

Öte yanda, tarım küçük burjuvazisi tarafından kurulan kooperatifler de olabilir. Küçük üreticinin savunma örgütü olarak anlayabileceğimiz bu kooperatifler, tekeller karşısında daha iyi fiyat alma vs. gibi çeşitli yönlerde çalışma yürütür. Yine de, görmeliyiz ki, finans-kapitalin egemen olduğu bir ekonomide bu çeşit kooperatifler de tekellerin işine yarar, küçük üretici yığınları kendilerine taban yapmalarını kolaylaştırır. Tekeller, karınca sürüsü gibi bir yığınla ekonomik ilişki kuracağına, daha toparlanmış ekonomik ünitelerle ilişki kurar.

Finans-kapital egemenliği altındaki bir ekonomide kooperatifler, tekeller karşısında daha iyi ekonomik bir konum kazanmaya yarayabilir ama nesnel olarak tüm tarım tekellerin tabanı yapar. Komünistler, bu örgütlerin nesnel işlevlerini dupduru görmeli, ama içine girip yoğun devrimci propaganda ve ajitasyon yürütmeli, hem de bu çeşit örgütlerin bu düzendeki çözümsüzlüğünü göstermelidirler.

Türkiye'nin ihracatının yarısından fazlasını tarım ürünleri oluşturmaktadır. Çeşitli yapısal sorunlarını çözebilme amacıyla döviz dar boğazını aşmaya çabalayan finans-kapital için tarımsal üretimi artırmak, *verimliliği yükseltmek* ve bu yolla ihracat hacmini genişletmek turizm ve işçi dövizleri yanısıra önemli bir çözümdür.

Faşist cuntanın kırsal alana dönük siyaseti, tarım küçük üreticilerinin mülk sözleşmesini hızlandırmaktadır. Tarım küçük üreticilerini yığınsal olarak yoksullaştıran bir yoldan gerçekleştirilmek istenen tarımsal mekanizasyon ve büyük mülkiyeti güçlendirme siyaseti, vergi yasası değişiklikleri, tütün üretiminin kısıtlanması, çay üretimini kısıtlama planları, küçük üreticilerin devlet kooperatiflerindeki paralarına "bağış" diye el konulması, tarım kapitalistlerinin daha yüksek bir kâr elde etmesini sağlayan destekleme fiyat politikası ve ürünlerin karşılıklarının zamanında ödenmemesi gibi uygulamalarla açığa çıkmaktadır. Orta derecede ekonomik gelişme üzerinde faşizm, kendisine sınıfsal destek sağlamak için küçük burjuvaziye ekonomik yönden destekleme gücüne sahip değildir.

Bu gerçekler karşısında partimiz, kırsal alanda yaşayan ve çalışan halk içinde parti örgütlenmesine daha büyük önem vermelidir. Kentlerdeki kırsal alanla bağını koparmamış işçi ya da başka kesimden yoldaşların bu alanda örgütlenme için görevlendirilmesini acil olarak ele almalıdır.

Partimiz, tarımdaki küçük üreticileri yoksullaştırmaya yönelik uygulamaları sergilemelidir. Tarım sorununu en kısa zamanda ele almalı, merkez yayın organında bu konuya ilişkin teorik-siyasal yazılara geniş yer vermelidir.

Partimiz, faşist iktidarın her alanda olduğu gibi, bu alandaki legal çalışma olanaklarını da kaldırmış olmasına karşın varolan, ya da kurulabilecek olan KÖY-KOOP, Ziraat Odaları, kırsal halk örgütleri gibi, *küçük üreticileri de bünyesinde toplayan legal örgütlerde, yönetimde kimin olduğuna bakmadan çalışmalıdır.*

V

1980 I. Leninciler Konferansı, merkezi ve yerel düzeylerde gençlik bürolarının oluşturulmasını, tüm Türkiye gençliğinin ülke çapında merkezi yığınsal örgütünün belkemiğini oluşturacak komünist bir gençlik hareketinin geliştirilmesini kararlaştırmıştı.

Gençlik büroları oluşturuldu ve yörelere göre değişen ölçülerde başarılı oldu.

Komünist bir gençlik hareketi yolunda gelişmeler elde edildi. Gençlik örgütlenmesinin biçimi, genç komünizm sempatanlarının partiye üye olabilecek düzeye gelmesinden önce disiplinli bir çalışma içinde uzun bir süre yetiştirilmesinin gerekliliği konularında önemli veriler sağlandı.

Faşist darbeyle birlikte gençliğe yönelik ağır bir saldırı başladı. Baskıların en yoğun olduğu alanlardan biri öğrenci gençlik oldu. Yüksek okullara asker yığıldı, yığınsal tutuklamalar yapıldı, yüksek okulların özerkliğini tümüyle yok eden yeni yasalar çıkarıldı, öğrencilerin kredi-yurt sorunları daha da ağırlaştırıldı. Cunta bu girişimlerle aynı zamanda öğrencileri birbirine kırdırma gibi bir amaç güdüyor.

Partimiz, faşist baskılara ve cuntanın öğrencileri birbirine kırdırma, devletin baskı organlarının bir uzantısı olarak örgütlenme taktiklerine karşı, *bu uygulamalara karşı savaşabilecek tüm örgütlerle eylem birliği için ısrarla çalışmalı*, bu örgütlere somut öneriyle gitmeli, bunu ileride yaratılacak Türkiye gençliğinin merkezi yığınsal örgütünün temellerinin bugünden atılmaya başlanması göreviyle birlikte ele almalıdır.

Partimiz, gençlik içindeki çalışmada spor klüpleri, izcilik dernekleri, gerici eliyle kurulan resmi öğrenci dernekleri vs. gibi her türlü *legal olanaktan yararlanmalıdır.*

VI

12 Eylül faşist darbesinden sonra ülkemizde işçi-emekçi kadınların durumu iyice kötüleşti. Faşist diktatörlük, kadınlara karşı da böl-yönet taktiği uyguluyor. Kadın işçilere eşit ücret ödenmemesini, genel ücret düzeyini düşürmenin bir aracı olarak kullanıyor. Aynı zamanda, işsizlik sorununu askıya almanın bir yolu olarak, kadınları eve hapsedmeye, onların çalışmasını engellemeye hazırlanıyor.

Faşist diktatörlük, toplumu azaltmayı, toplumsal sorunları hafifletmenin yolu olarak görüyor. Kadınları aşığalayıcı bir biçimde boşanmaları çabuklaştırıyor, ailede erkeği kadına karşı sürüyor. Doğum kontrolü siyaseti aynı yöndedir. Şimdi evlenmelere de yasaklar getiriyorlar.

Geniş emekçi kadın yığınları, bir yandan ekonomik-toplumsal sorunların yükünü çifte taşıyıp zorlanırken, öte yandan faşist diktatörlüğün kırım ve tutuklama kampanyalarında kocalarını, çocuklarını, kardeşlerini yitirmenin acısını yaşıyorlar.

Faşist diktatörlük onlara yönelik

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

yoğun bir ideolojik çalışma yürütüyor. "Kahraman ordumuzun yiğit evlâtlarının anaları" gibi demagojilerle analık duygularını sömürüyor. "Kurtuluş savaşımızın yiğit Türk kadını" demagojileriyle kadın emekçileri de Kürt-Türk diye bölmeye, onların orduya destek vermesini sağlamaya çalışıyor.

1980 I. Leninciler Konferansı, kadınları devrim savaşımına kazanmanın önemini vurgulamıştı. Konferans kararları doğrultusunda, bu soruna eğilecek merkezi ve yerel bürolar oluşturulmuştu. Bugün kadınlar arasında çalışmanın önemi daha da arttı. Faşist diktatörlüğü devrimle yıkmak için kadın emekçileri bilinçlendirmek bugün can alıcı bir zorunluluktur.

Herşeyden önce kadın sorununun partili yoldaşlarımız arasında doğru kavranması gerekmektedir. Bunun için kadın büroları çalışmalarını hızlandırmalı, merkez yayın organımızı daha etkin biçimde değerlendirmeli, kadın sorunu üzerine ideolojik, siyasi ve tarihsel içerikli yazılarla beslemelidir.

Her düzeydeki parti örgütlerinde kadın yoldaşların oranının artırılması çabasını yoğunlaştırarak sürdürmeliyiz.

Yıgınsal kadın hareketi ile işçi sınıfı hareketi arasında istediğimiz gibi bağ kurulmasında kadın işçilerin önemini kavrayarak, kadın işçilerin örgütlenmesine özel önem vermeliyiz.

Kadın çalışmasında Akşam Kız Sanat okulları, burjuva kadın örgütleri, ya da devletin, üniversitelerin çeşitli projeleri vb. her çeşit legal olanağı değerlendirilmelidir.

VII

Finans-kapitalin çıkarlarının savunucusu olarak bugün iktidara el koyan ordu, halk yığınlarına karşı burjuvazinin en temel gücüdür. Burjuvazi, ordunun "kurtarıcı işlevlerinden" dem vuran propagandasını azdırarak devrimci durumda çeşitli yaralar almış olan ordudaki disiplin ve birliği güçlendirmeye çalışıyor.

Ancak bir yandan her gün kendisi gibi halk çocuklarını vurmak, kendi anası babası ile aynı çileleri paylaşan namuslu kişilere acı çektirmek zorunda bırakılan, öte yandan üstünün hakaret, küfür ve dayakları ile canından bezen ordu tabanındaki halk çocuklarının yarasının içten içe kanaması sürüyor.

Bugün yönetimde olan ordunun, yığınların zorla baskı altına alınmasının doğurduğu devleti yıpratıcı etkilerle ilk elden karşı karşıya gelmesi ordu içinde çalışmada yeni olanaklar açıyor.

Bu dönemde ordu içinde çalışma

önemle ele alınmalı, bu çalışmayı Eşgüdüm Komitesi ilk elden yürütmelidir.

Ordu tabanındaki erlerin kalıcı olmadığı gözönüne alınarak, bu çalışmada assubaylar ve alt kademe subaylar başlangıç noktası olarak değerlendirilmelidir.

Ordunun subay ve assubay kadrolarını yetiştiren *harp okulları, assubay okulları ve öteki askeri okullar* içinde çalışmaya ve yüksek okullardaki yoldaşlar arasından askerde çalışma yapabilecek yoldaşlar yetiştirilmesine ağırlık verilmelidir.

Tabandaki geniş er yığını arasındaki yığın çalışmasında ordu içindeki komünistlerin yanısıra, çeşitli alanlarda çalışan yoldaşlardan da askerlik süreleri içinde yararlanılmalıdır.

Ordunun görev yaptığı her bölgede komünistler erler, assubaylar ve subaylar arasında çalışma yapmalı, kişisel ilişkiler kurmalı, sonuçları zaman geçirmeden EK'a iletmelidirler.

VIII

Faşist cuntanın ülke yönetimine el koymasıyla birlikte, şiddetli bir işkence-kıyım ve tutuklama dalgası tüm toplumu sardı. Yaklaşık yüzbin tutuklu var. Altı ay içinde bir o kadar kişi de işkenceye uğradı, birkaç ay gözaltında tutuldu.

Hapishanelerde tutuklular üzerinde fiziksel ve ideolojik baskı uç boyutlara vardı. "Zorunlu askerlik", insanlık dışı angarya çalışma, Kemalizm eğitimleri, meydan dayakları ve daha birçok Nazi türü uygulamalar hapishanelerden genel görüntülerdir.

Hapishaneler bugün devrimci savaşımın alanlarından biri olmuştur. Tutuklanan komünistler kendi iç örgütlenmelerini sağlamalı, konspirasyona ve güvenliğe özel önem göstererek partiyi güçlendirmelidirler.

Cuntanın uygulamalarının ve bu uygulamalara karşı verilen savaşımın, konulan eylemlerin faşizmi teşhir için taşıdığı önem kavranarak bu konularda en geniş belge ve bilgi dışarıdaki parti örgütlerine, merkez organa iletilmelidir.

Dışarıdaki parti örgütlerinin, hapishanedeki ya da işkencedeki yoldaşlarla ilişkiyi sürekli, sistemli duruma getirmeleri, yayınlar ve gereksinimleri sağlayarak içerideki yoldaşları desteklemeyi önemli bir görev olarak ele almalıdırlar.

İçerideki yoldaşlarımızın komünist morali üstün tutucu tavırlarının üyelere örnek olacak biçimde örgüt içinde yayılması sağlanmalıdır.

Dışarıdaki parti örgütlerinin hapis-

teki yoldaşların aileleri ve yakınlarına maddi ve moral destek vermeleri, bu çabaların komünist yığın çalışmasıyla birleştirilmesi günün önemli bir görevidir.

IX

Türkiye Komünist Partisi II. Leninciler Konferansı, halk yığınlarının her kesimi içindeki (ordu ve hapishanelerdeki çalışmanın özel koşulları dışında) yığın çalışmasında gözetilecek ortak hedefler olarak;

1. Parti örgütlenmesinin herşeyin başına alınmasını ve parti örgütlerinin daha sıkı bir illegal çalışmaya sokulmasını;

Parti çevresel örgütlenmesi olan muhabir gruplarının örgütlenmesine hız verilmesini, bunların da daha etkin bir illegal çalışmaya sokulmasını;

2. Her kesime özgü ve ülke çapındaki genel ekonomik-demokratik istemlerin propagandası, işkence, tutuklamalar ve kıyımların teşhiri üzerinde yükselen yoğun bir *anti-faşist kampanya* örgütlenmesini, illegal anti-faşist savaş merkezleri kurulmasını;

3. Her alanda varolan her türlü legal çalışma olanağından yararlanılmasını, *üyelerimizin böyle örgütlerden birinde çalışması yönünde denetim* sağlanmasını;

4. Geçmiş dönemin devrimci savaşım geleneklerinin canlı tutulmasını;

5. Öncü kesimlerin elverişsiz bir platformda savaşa sürülmesiyle kırılmasına yol açacak yöntemlerin ve savaşım biçimlerinin kullanılmasını;

6. Parti örgütlerinin özellikle kendi alanları ile ilgili bilgi ve belgelerle Merkez Organ'ı beslemelerini, Merkez Organ'da yayımlanacak ekonomik-demokratik istemlerle ilgili yayınlara ajitasyon-propagandada daha büyük yer verilmesini;

7. Tüm alanlarda ekonomik-demokratik istemler için, işkence, tutuklama ve kıyımlara karşı, *gerçek anti-faşist güçlerle tabanda eylem birliği için* ısrarla çalışılmasını;

8. Her alanda yürütülecek propaganda ve ajitasyonun, bu alanda yaşayan halk yığınlarının kendi sorunlarından, gereksinimlerinden ve isteklerinden yola çıkarak bu sorunlarla işçi sınıfı hareketinin ülke çapındaki istemleri arasındaki bağı kurması, sosyalizme açılan ileri demokratik halk devriminin bu kesimlere getireceklerini *somut* olarak göstermesi ve bu yolla sorunların iktidarın ele geçirilmesi zorunluluğuna, faşist cuntanın devrimle yıkılmasına bağlanması gerektiğini karar altına alır.

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

Dünya devrimi ve TKP

Emperyalizmle birlikte genel olarak sosyalizm için olgunlaşan dünyada devrim gerekliliği her geçen gün daha şiddetle kendini duyuruyor. Kapitalist ülkeler işçi sınıfı, en başta komünist partileri dünya devrimi önünde ciddi sorumluluk taşıyor.

Lenin'in, Bolşeviklerin öncülüğünde Rus işçi sınıfı Ekim Devrimi ile dünya devrimini, kapitalizmden sosyalizme geçişi başlattı. Dünya devrimi, "devrimci merkezin nitel ve nicel olarak güçleniş ve egemen oluş sürecidir. Somut olarak Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin her alanda ilerlemeleri ve yeni ülkelerin de kapitalist sistemin zayıf halkalarında gerçekleşen devrimlerle sosyalist topluluğa katılmaları sürecidir. Bu süreç içinde, sosyalist sistemin her alanda emperyalizmi geçmesiyle çağ değişecek, sosyalizm çağı açılacaktır."

Dünya devrimi yalnızca sosyalist ülkelerin gelişmesine indirgenemez. Kapitalizmi yenebilmenin bir koşulu yaşayan sosyalizmin ilerlemesi, öteki koşulu kapitalist ülkelerde devrimdir. Tek başına reel sosyalizmin ilerlemesi yeterli değildir. Sosyalizm çağına ulaşmanın yükünü yalnızca sosyalist ülkelerin, önemli ağırlığıyla Sovyetler Birliği'nin sırtına yıkmamanın nesnel güçlükleri vardır. Bunlar, bugüne değin proleter devrimlerinin az gelişmiş ülkelerde başarıya ulaşmasının sonucu olan nesnel güçlüklerdir.

Kuşkusuz sosyalizm çağına ulaşmanın en kestirme yolu, büyük emperyalist ülkelerde devrimin gerçekleşmesidir. Ne var ki, bu şimdilik ufukta görünmüyor. Sovyetler Birliği bu çağın ağır sorumluluğunu tüm güçlüklerle karşın onurla taşıyor.

Sovyetler Birliği'nin dünyada oynadığı rol dünya devrimi açısından ele alınmalı ve bu temel hedef içinde değerlendirilmelidir. Dünya devriminin çıkarı, dünya devrimci merkezi olan Sovyetler Birliği dahil, tüm parçaların çıkarlarından önde gelir. "Dünya devrimci merkezinin, tekil ülkelerde, ya da ülke topluluklarında birlikte oluşan devrimler yoluyla gerçekleşmekte olan dünya devrimine can alıcı bir etkisi vardır. SSCB'nin dünyada tuttuğu yer, SBKP'nin dünya komünist hareketinde en büyük otoriteye sahip bir parti oluşu temel olarak buradan kaynaklanmaktadır."

Sovyetler Birliği'nin dünyadaki başta gelen rolü uluslararası devrime yardımcı olmaktır. Bunu yapabilmek için elindeki en güçlü aracı ekonomik gelişmesidir, ekonomik siyasetidir. Uluslararası devrime ana etkisi ekonomik siyaseti yoluyla. Sovyetler Birliği dünya devrimine doğrudan da yardım eder ama bunun sınırı "Sovyet iktidarının kendi gücüyle uygun yardım biçimini seçmesidir".

Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkeler açısından görev bir yandan sosyalizmi ilerletmek, öte yandan barış siyasetiyle, en başta bunun için, ama aynı zamanda dünyadaki tüm devrimci savaşım için elverişli koşullar yaratmaktır.

Bugün iki dünya sistemi vardır ama bir tek dünya pazarı vardır. Kapitalist sektör de, sosyalist sektör de onun parçalarıdır. Tek bir dünya pazarının parçaları olan ülkeler birbirleriyle ekonomik ilişkilere girmeden yaşayamaz. Emperyalizmi bir çırpıda ekonomik olarak geçmek olağsızıdır. Emperyalizm yarışa eşitsiz başlamış, dünyayı sömürerek hâlâ da eşitsiz koşmaktadır. Sonra barış dönemleri kapitalizmin de nefes aldığı, geliştiği dönemlerdir.

Eşitsiz gelişme, kapitalizmin her barışçıl dönemini aynı zamanda yeni paylaşımların "zorunlu" olduğu bir noktaya vardırı. Emperyalizm dünyada ağırlıkta oldukça, barış dönemi savaşa hazırlık dönemidir. Bu nedenle, varlığı ve gücüyle dünya savaşının önünde tek engel olmasına karşın, sosyalist sistem savunmasına büyük önem vermek zorundadır. Bu da, sosyalist ekonominin gelişmesini yavaşlatmaktadır.

Kapitalist emperyalizm, çelişkilerle dolu bunalımlı yapısına rağmen, üretim güçlerini büyük adımlarla geliştirme yeteneğini göstermiştir. Emperyalizmin, bir dizi devrimle vurmadan, salt sosyalist sistemin ekonomik güçlenmesi sonucu, evrim yoluyla çökeceğini düşünmek, dünya devrimi hedefini geri çekmektir. Kapitalist ülkeler komünist partilerinin görevlerini pasifist bir barış savaşımı ve reformist siyasetlerle sınırlandırmak demektir. Dünya sosyalist sistemi ile kapitalist ülkeler işçi sınıfının proleter enternasyonalist birliğini, genel demokratik içerikli bir uluslararası dayanışma düzeyine indirmek demektir. Emperyalist ülkelerde nesnel temeli çok güçlü olan oportünizmin büyümesine yolu açmak demektir.

Günümüz dünyasının somut güç

dengesi içinde barışçıl yoldan devrim bir hayaldir.

Türkiye jeopolitik konumuyla emperyalizm için can alıcı önem taşıyan bir ülkedir. NATO'nun üyesi, emperyalizmin bölgede üslerle donatılmış ileri karakolu, Sovyetler Birliği'nin baş belası bir kapı komşusudur.

İran'da Şah rejiminin yıkılması ve Afganistan devriminden sonra emperyalizmin Orta Doğu'daki manevra alanı daraldı. Emperyalizmin yörede zayıflayan askersel-siyasal konumlarını güçlendirmek, enerji sorununu çözmek için şiddete başvurma eğilimleri güçlendi. Emperyalizmin bu siyaseti ile Türkiye finans-kapitalinin yayılma gereksinimi üstüste düşüyor. Finans-kapital, Türkiye'yi emperyalistleştirerek, devlet-tekell kapitalist işleyişte üst bir aşamaya çıkarak sorunlarını çözmek istiyor. Ülke içinde işçi ve emekçi yığınlar karşı kanla yürüyen diktatörlük, ülke dışında komşu ülkelere karşı saldırı ve serüven vadediyor.

Türkiye, Orta Doğu'da emperyalist sermayenin atlama tahtasıdır. ABD emperyalizmi bölgede deşifredir. Sermaye ihracında güçlüklerle karşılaşmaktadır. Türkiye finans-kapitali bölgeye kendi başına açılacak güçte olmadığından, emperyalizmin yağmasına maşalık eden bir küçük ortak olma çabasındadır. Tarihsel bağlar nedeniyle, Türkiye için az gelişmiş Asya ve Afrika ülkelerine açılabilir, Arap-İslam dünyasına dış geçirebilmekten geçiyor.

Faşist iktidar bugün bir yandan Orta Doğu ülkelerine karşı emperyalizm ile işbirliği yaparken, öte yandan düşlediği yağmadan büyük bir pay koparabilmek için İsrail'e karşı Orta Doğu ülkeleri ile diplomatik ilişkilerini yoğunlaştırıyor. Bir alt paylaşım savaşının hazırlıklarını yapıyor. Hemen bir savaşa kalkışsa da kalkışmasa da, Türkiye ekonomisinin askerselleştirilmesi ve faşist generallerin yönetiminde kalması, doğu Akdeniz ve Orta Doğu'da barışa yönelik en büyük tehdittir.

Bölgemizde barışı sağlamanın yolu Türkiye devriminden geçiyor. Türkiye'de devrim, sosyalist sistem ve dünya devriminin çıkarları açısından büyük bir işlev görecektir. Bu devrimin ekonomik, toplumsal, siyasal, stratejik, ideolojik sonuçları dünya çapında olacaktır. Faşist darbe, Türkiye işçi sınıfının ve

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

tüm devrimci güçlerin Türkiye'yi emperyalist zincirden koparma görevini ortadan kaldırmadı. Bu dünya devriminin, ülke koşullarının önümüze koyduğu bir görevdir. TKP'nin Leninci kanadı bu nesnel gerekliliklerin yarattığı bir çizgidir.

Dünyanın bu parçasında sosyalizme açılacak ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirebilmek için, dünya komünist hareketinde de yanlışlar yapılabileceğini akılda tutarak devrimin yolunu çizmemiz, Marksizmin devrimci özünü her türlü bulandırmaya karşı korumamız gerekir. Dünya komünist hareketinin ideolojik birliği parçalanmıştır. Komintern'in kapatılmasından önce başlayan bu gelişme, örgütsel birliğin ortadan kaldırılmasıyla hızlanmıştır. Kendi içinde derin farklılıklar taşımasına karşın, dünya komünist hareketi bir bütün olarak da sağa kaymıştır.

Lenincilerin bu saptamaları Afganistan ve Polonya olaylarının yanısıra, özellikle faşist cuntayla birlikte Türkiye devriminin özgül sorunları çevresinde de kanıtlandı. TKP'nin 49 yıldır kongresinin yapılmamasını, Politik Büro kararıyla Merkez Komitesi üyelerinin ve partinin üçte birinin partiden ihraç edilmesini ve bu suçları işleyenlere karşı çıkılmamasını onaylamıyoruz. ... Kanıtları var dediği halde hiçbir kanıt göstermeden Hafızullah Amin'e ajan, faşist denmesini onaylamıyoruz. Afganistan'da Hafızullah Amin'in CIA ajanı olarak değil, Afganistan devriminin gerçek lideri olarak tanıyoruz. Amin'in ve partinin 97 liderinin başına gelenleri tarihsel bir haksızlık olarak görüyoruz.

Polonya olaylarında Polonya Birleşik İşçi Partisi derinden suçludur. Polonya olaylarının nedenlerine korkusuzca işaret edebilirsek, bundan Leninizm kazançlı, burjuvazi zararlı çıkacaktır. Polonya'da sosyalizmin demokratik yantı, toplumun istemlerini karşılamaz biçimde geride kalmıştır.

Polonya işçi sınıfının büyük bir bölümü Komünist Partisi'ne karşı sokağa çıktı. İstemler özünde haklıdır. Alet edildikleri yön haksızdır. Sosyalizm düşmanlarının haklı bir isteğe el koymalarıyla o haklı istek, sosyalizme karşı bir istek olarak patladı. İşçi sınıfı bölünüyor. Sosyalizmin geleceği tehlikeye giriyor.

Sosyalist toplumda sendikaların örgütsel planda devletten bağımsız, göstermelik olmayan, işlevli birer sınıf örgütü olarak örgütlenmesi gereğine karşı çıkan görüşler doğru değildir. Sosyalizmde sendikaların bu rolünün

tanınmasını istemek haklı bir istektir.

Dünya sosyalizminin somut koşullara ve öznel hatalara bağlı olarak olması gerekenden geride kalan demokratik yönü gelişmelidir. Sosyalist sistem, emekçi yığınların haklı istemlerini dile getiren bir demokratikleşmeye girmek zorundadır. Gelişmeler zorluyor. Partiler bunu görmedikçe düşmanlar yararlanıyor. Ve de bu demokratikliğin geliştirilmesi sürecine, Marksizm-Leninizme karşıt bir yön verilmemesi, oportünizme, revizyonizme, "Batı hayranlığı"na kapının kapalı tutulması gerekir. İşçi ve emekçi yığınlar için Marksizmden daha gerçek bir demokratiklik yoktur.

12 Eylül faşist darbesi karşı-devrimin ne denli uluslararası birlik içinde Türkiye devrim hareketine saldığıdır kanıtıdır. Dünya komünist hareketi Türkiye'de devrimci savaşa bugün verdiği kadar çok daha fazla destek verebilir. Emperyalizmi ardına almış bu darbe, dünya komünist hareketine de uyarıdır.

Sovyet basınında ve öteki sosyalist ülkelerin basınında 12 Eylül faşist cuntasının "sağa da sola da karşı ılımlı cunta" olarak değerlendirilmesi, yerli ve yabancı finans-kapitalin çıkarlarını yansıtan faşist niteliğinin gözlerden gizlenmesi yanlıştır. Sovyet halkına ve dünya işçi sınıfına yanlış bilinç verir.

Türkiye işçi ve devrimci hareketinin ezici çoğunluğu cuntayı faşist olarak nitelerken takımlan bu tutum, Türkiye devrim hareketine zarar veriyor. Cuntaya karşı enternasyonal bir direnişin gelişmesini engellemesi, anti-Sovyetizmi dolu dizgin azdırması yanında çok daha ağır sonuçları olacaktır. Bu tutumun dünya devrim hareketine ve Sovyetler Birliği'ne kazandırdığı birşey yoktur. Faşist cunta karşısında alınan tutum genelini çıkarıyla uyumsuzdur. Ne Türkiye işçi ve komünistlerinin, ne Sovyetler Birliği'nin, ne dünya devriminin herhangi bir gerçek çıkarını yansıtmamaktadır.

Bu birkaç örnekten anlaşılacağı gibi, dünya komünist hareketini ilgilendiren çeşitli konularda komünist partilerinin bazılarında, başka bazı konularda başka bazı partilerden farklı düşünüyoruz. Bu farklılıklar dünya komünist hareketinin bir parçası olmamıza engel değildir. Türkiye Komünist Partisi Leninci kanadı dünya komünist hareketinin doğal üyesi, kopmaz parçasıdır. TKP Leninci güçleri, Leninizm kavramını, proletarya diktatörlüğünü, proleter enternasyonalizmini, devrimi reddetmeyen, NATO'yu onaylamayan bir

harekettir!

Bizim için dünya devrimine, Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelere karşı tutum, proletarya enternasyonalizminin ana ölçütüdür. Dünya devriminin çıkarlarına, dolayısıyla Sovyetler Birliği'nin gerçek çıkarlarına ters görüşler, anti-Sovyet görüşlerdir.

Sovyetler Birliği dünya devrimci merkezidir. Dünya devriminin ana gücüdür. Onun uzun erimli, gerçek çıkarları ile dünya devriminin çıkarları arasında nesnel çelişki yoktur. Sovyetler Birliği'nin çıkarları dünya devriminin çıkarlarına bağımlı, onunla uyumlu çıkarlardır. Sovyetler Birliği ile hiçbir ülkenin uzun erimli gerçek çıkarları arasında çelişki yoktur.

Sovyetler Birliği'nin dünya devrimci merkezi oluşu, doğru ya da yanlış siyaset izlemesiyle bağlı olmayan nesnel bir konumdur.

Her komünist partisi, her komünist eşittir. SBKP eşitler arasında birincidir. Onun, komünistlerin gözü önünde sahip olduğu yüce yer, yanlışıyla, doğrusuyla ardında getirdiği şanlı tarihten ve insanlık için bugün de yaptıklarından kaynaklanan moral bir konumdur. Bu konumun, her yeni tutumda yeniden kazanılması gerekir.

Komünist partileri, sosyalist bir ülkenin partisi bile derin yanlışlara düşebilmektedir. Yanılmaz kişi, yanılmaz örgüt yoktur. Dünya işçi sınıfının genel savaşına zarar veren durumlarda sesini yükseltmek her komünistin görevidir. Bugün, dünya komünist hareketindeki yanlış görüşler büyük ölçüde bu ilkenin uygulanmamasıyla beslenmektedir. Leninciler, hem TKP içinde, hem uluslararası alanda açık konuşma yanlısıdır. Bu yol "bölücü" değil, gerçek birleştirici ve ilerletici yoldur. Yanlış tutumları en çabuk giderme yoludur.

TKP'nin Leninci kadroları Sovyetler Birliği'nin dünya devrimci merkezi olduğunun nesnellliğini bir an gözden kaçırmadan yanlış görüşlerin düzeltilmesi için çalışacaktır.

TKP'nin Leninci kadroları Sovyetler Birliği'ni, tüm yaşayan sosyalizmi gücü yettiğince her türlü düşmana karşı yıllardır savunuyor, sonuna dek savunacaktır. Her zaman dünya devriminin çıkarlarını herşeyin üzerinde tutmuştur, bundan sonra da tutacaktır. Bunu insanlığın komünizmle gerçek uyarılığa kavuşacağına inandığı için ve Türkiye'de devrimi yapacak kadroları, yığınları eğitmek, onları engel tanımaz olaylar durumuna getirmek için yapmaktadır.

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

Konspirasyon ve kadro güvenliği

Burjuva devletini parçalayıp, yerine proletarya diktatörlüğünü kurmayı amaçlayan bir komünist partisinin her zaman, en "özgür" koşullarda bile gizli yönü olmak zorundadır. Ülkenin siyasal koşulları legal çalışmaya denli büyük olanaklar sağlarsa sağlasm, komünist partisi bu olanakları sonuna dek kullanırken, kadrolarını burjuvaziye kaptırmadan her an gizli çalışmaya dönebilecek biçimde örgütlenmelidir. Burjuvaziyi yıkmak isteyen hiçbir hareket onun demokrasisine güvenemez.

Türkiye Komünist hareketinin, genel olarak devrimci hareketin konspiratif çalışma geleneği sınırlıdır. İşçi sınıfı içinde, gençlik örgütlenmesinde çeşitli dönemlerde illegal örgütlenmeler kurulmuş, ama uzun süreli olmamıştır. Konspiratif çalışma yöntemleri nesilden nesile, yaşlıdan gence geçerek gelmemiştir. TKP içinde uzun yıllar yönetime yaşanan oportünizm, böyle bir deney birikimi olmamasının legalizm hastalığının başlıca sorumlusudur.

TKP'nin menşevik yönetimi konspirasyon ilkelerini uygulamaya, günün koşullarına uyarlanmış bir kadro güvenliği siyaseti saptamaya gerek duymadı. Konspirasyon ideolojik konularda ve bizans oyunlarında kullanıldı. Yönetim kadrolarının güvenliği burjuvazi ile uzlaşarak sağlandı. 12 Eylül'den sonra, faşist cuntaya "faşist" diyememelerinin önemli nedenlerinden biri de budur.

TKP'nin bolşevik kanadı, konspirasyon ve kadro güvenliğinin ilkelerini öğrenip, savaş içersinde zenginleştiriyor.

12 Eylül faşist darbesi ile bu sorun canalcı bir önem kazanmıştır. Savaşabilememiz konspirasyon ve kadro güvenliği ilkelerini yaratıcı uygulayıp zenginleştirmemize bağlıdır.

Parti örgütlenmesi

Yeni koşullarda parti örgütü baştan aşağıya yeniden örgütlenmelidir. Örgütlenmede gösterilecek ustalık, siyasal polis vuramamasını, vurursa da aldığı kadarıyla kalmasını sağlayacaktır.

Bir yandan siyasal polisin elindeki bilgiler eskitilirken, öte yandan karşı-bilgi toplama ve merkezileştirme çalışmaları yürütülmelidir.

Partide tüm yatay kanallar çok zorunlu ayrıcalıklar dışında kaldırılmamalıdır. Bütün birimler dikey ilişkiler temelinde oluşturulmalıdır. Parti eğitimi, sekreterler eliyle yürütülmelidir.

Partinin sempatizan halkaları ve çevresel örgütleri bu döneme uygun eylem biçimleri ile olabildiğince genişletilirken, partiye üye almada geçen döneme göre daha tutucu davranılmalıdır.

Faşist cuntaya karşı savaşta yayınlarımızın militan kadrolara, fabrikalara, halkımıza ulaştırılması canalcı bir önem taşıyor. Bunun için illegal yayın dağıtım ağımız temassız ilişkiler temelinde yeniden örgütlenmelidir. Yayın kanalları

parti örgütünden ayrı oluşturulmalıdır. Bölgelerde döneme uygun yayın dağıtım biçimleri yaratıcılıkla uygulanmalıdır.

Parti içi haberleşme kanallarımız parti çalışmasını aksatmadan yürütebilmemizin anahtarıdır. Bu kanallar yeni olanaklarla genişletilmeli ve daha güvenilirli duruma getirilmelidir.

Konspirasyon ilkelerinin parti düzeyinde iyi uygulanabilmesi ve kadro güvenliğinin sağlanması uzmanlaşmış kadro sorunudur. Önümüzdeki dönemde gizli çalışmanın çeşitli yönlerinde uzmanlaşmış, güvenilir, yavan günlük çalışmaya yatkın, teknik kadrolar yetiştirmeye hız vermeliyiz.

Kadro güvenliği

Partimiz 12 Eylül faşist darbesi ile gelen gericilik döneminde genel olarak kadrolarını, özel olarak yönetici kadrolarını

Konferans belgelerinin yayınlanması üstüne

Sınıfına, yığınlar karşı sorumlu olan komünist partisinin, çalışmasını yığınların denetimine sunması bir yükümlülüktür, Leninci disiplinin anlayışının kopmaz bir parçasıdır. Bu açıklık, yayınlama ve özellikle parti çalışmasında odak noktalarını oluşturan üst düzeyde toplantıların belgelerini yayınlamakla sağlanır.

Türkiye Komünist Partisi 1980 I. Leninciler Konferansı'nın karar ve tutanaklarının yayınlanması, Türkiye komünist hareketinin 60 yıllık tarihinde önemli bir adım olmuştur.

Bu gerçekleri burada yine saptayan Türkiye Komünist Partisi II Leninciler Konferansı;

— Konferans belgelerinin (kararlar ve tutanakların) en kısa zamanda yayına hazırlanmasını;

— Eşgüdüm Komitesi'nin uygun göreceği bir tarihte yayınlanmasını;

Bu hazırlığı yürütmek, açıklanması konspirasyonu bozacak bölümlerde çıkarma ve düzenlemeleri yapmak ve dil, üslup gibi biçimsel değiştirmeler yapmakla yetkili bir komisyonun görevlendirilmesini, bu komisyonun EK'ya bağlı olarak çalışmasını karara bağlar.

Ayrıca, başta Eşgüdüm Komitesi olmak üzere, sorumlu parti örgütleri Türkiyeli tüm devrimci örgütlere ve dünya komünist partilerine Konferans üstüne açıklayıcı bilgi vermekle görevlidir. Bu görevin bir parçası olarak, Konferans belgelerinin hangi yabancı dillerde de yayınlanacağı, Eşgüdüm Komitesi'nin kararına bırakılmıştır.

korumaya her zamankinden daha büyük önem vermektedir. Önümüzdeki dönemde konspirasyon ilkeleri eksiksiz uygulanmalı, partinin olanaklarının önemli bölümü kadro güvenliğine kaydırılmalıdır. Bu yönde alınacak somut kararlar yerel ve merkezi yönetim organlarının sorumluluğudur.

Çalışmalarda genel olarak uygulanacak noktalar

Komünist için konspirasyon yaşamın doğal parçası olmalıdır. Gizlilik ilkeleri tüm birimlerde bir alışkanlıklar dizisi olarak uygulanmalıdır. Bu ilkeler çalışmayı aksatan, geciktiren engeller olarak görülmemeli, inatçı biçimde uygulanarak, yaşam içersinden çıkan yeni olanaklarla zenginleştirilmelidir. İyi bir komünist, yaratıcı bir konspiratördür.

Konspirasyon bir yönüyle küçük küçük, tek başına önemsiz görünen bir sürü basit önlemden oluşan bir bütündür. Her küçük parça tek başına ne denli önemsiz görünse de, uygulanmadığında bütünü tehlikeye sokar. Yeni dönemde en küçük önleme boş verilemez.

Konspirasyon ilkelerinin uygulanmasında önem verilmesi gerekli bir nokta da ne rahat, ne diken üstünde olmaktır. İlk önlemleri önemsememeyi, geçekliği, ikincisi panikçiliği besler. Önemli olan bu ilkeleri serinkanlılıkla ve gösterişsiz yaşama geçirebilmektir.

Bugün gericilik koşulları altında savaşıyoruz. Siyasal polis her dönemden daha fazla ve her türlü yöntemle üzerimize geliyor. Bunun için partililer çalışmalarında aşağıda sıralanan noktalara özellikle dikkat etmelidirler:

1. Partinin ve yönetici yoldaşların evleri, aynı komite üyesi yoldaşlar ve alt örgütler tarafından hiçbir koşul altında bilinmemelidir. Bu evlerde yaşayış biçimleri çevreden koparılmalıdır.

2. Siyasal polis iz sürerken aile ve yakın akraba bağlarını kullanıyor. Bu bağlardan olabildiğince kaçınılmalı ve bu ilişkiler ustaca düzenlenmelidir.

3. Buluşmalarda kullanılan yerler sık sık değiştirilmelidir. Buluşmalar tam zamanında yapılmalı, buluşma takvimleri şifreli olarak saklanmalı ve taşınmamalıdır.

4. Genel olarak yazılı belge taşınmamalıdır. Taşınması mutlak gerekli ise şifrelenmeli ve ustalıklı gizlenmelidir.

5. Buluşma ve toplantılarda tehlike işaretlemesi mutlak kullanılmalı ve her defa değiştirilmelidir.

6. Buluşan yoldaşlar, buluşma örtüsünü önceden karşılıklı olarak hazırlamalıdır.

7. Konspirasyon ve kadro güvenliği konusu parti toplantılarında gündem maddesi olarak konmalı ve yerel uygulamaya tartışılmalıdır.

8. Partiliye somut çalışmalarında yardımcı olacak parti güvenliği el kitabı çıkarılmalıdır.